

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόση θεσμούς μητρός σου' στέφανον γὰρ χαρίτων ἔξη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοῖόν χρύσειον περὶ σὴ τραχήλῳ.»
Παροιμία Σολομώντος.

'Εκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΛΩΣΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς 'Επαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.

'Εν ταῖς 'Επαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. 'Επιστάταις.

'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ παρὰ τοῖς 'Ελληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Ἐμάθετε, ὦ φίλτατοι παῖδες, ἀπὸ τὰ προηγούμενα φυλλάδια, ὅτι ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὅλα ταῦτα ὁμοῦ ὀνομάζονται ΠΑΝ, καὶ ὅτι τὸ πᾶν τοῦτο παρήγαγεν ὁ Θεός ἐκ τοῦ μηδενός.

Μάθετε τώρα, ὅτι αὐτὸς ὁ Θεός, ὅστις ἐποίησε τόσον λαμπρὰ πράγματα καὶ μὲ τόσην σοφίαν, εἶναι αἰώνιος, δηλαδὴ πάντοτε ὑπῆρχε καὶ πάντοτε θά ὑπάρχη εἶναι παντέλειος, παντοδύναμος, πανάγαθος κτλ. δηλαδὴ δὲν ἔχει τίποτε ἀτελές, τὰ πάντα δύναται νὰ κάμη, καὶ ἡ καλοσύνη του δὲν ἔχει ὄρια κτλ.

Τὸ ὠραιότερον καὶ ἐντελέστερον αὐτοῦ ἔργον ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποσον ἐστόλισε μὲ τὰ πολιτιμότερα χαρίσματα του. Διότι ἐπροίκισεν ἡμᾶς μὲ ψυχὴν ἀθάνατον, καὶ ὁμοίαν μὲ αὐτὸν κατ' εἰκόνα· ἔδωκε δὲ εἰς ἡμᾶς καὶ τὸ λογικόν, διὰ νὰ δυνάμεθα νὰ τὸν γνωρίζωμεν καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶμεν.

Ὁ Θεός οὐχὶ μόνον εἶναι ὁ δημιουργός, ἀλλὰ καὶ ὁ σωτὴρ ἡμῶν, διότι ἐξαπέστειλεν ἐπὶ τῆς γῆς τὸν μονογενῆ του υἱόν, ὅστις ἐξηγόρασεν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας διὰ τοῦ πολυτίμου αἱματός του, καὶ ἐφανέρωσεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του τὰς ἀληθείας, ὅσας πρέπει νὰ πιστεύωμεν, καὶ τὰ παραγγέλματα, ὅσα πρέπει νὰ φυλάττωμεν διὰ νὰ ζῶμεν ἐναρέτως καθ' ὅλην ἡμῶν τὴν ζωὴν, καὶ ν' ἀνταμειφῶμεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ θάνατον εἰς ἄλλην ζωὴν αἰώνιον.

Λοιπὸν, ἂς μένωμεν πιστοὶ εἰς τοὺς ἀγίους αὐτοῦ νόμους, καὶ ἂς τηρῶμεν πάντοτε τὰς θείας του ἐντολάς. Ἄς ὑπακούωμεν δὲ καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς νόμους, τοὺς

ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἐπέβαλεν εἰς ἡμᾶς, ἐνεκα τῆς ἐξουσίας, τῆς ὁποίας ἔλαβε παρὰ Θεοῦ.

ΑΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΙΣΧΝΟΥ.

Εἶπομεν εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, ὅτι ὁ Βισχνοῦ δὲν ἐπαρουσιάζετο πλέον ὡς ἄνθρωπος ἢ ὡς βραχυμάνος, ἀλλὰ καὶ ὡς βασιλεύς. Ἐνεφανίζετο λοιπὸν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὰ ὀνόματα Ῥαμᾶ καὶ Κρίχνα, δύο τῶν ἀνδρειότερων ἡγεμόνων τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ἡ ἱστορία του ἐγένετο τόσον παράδοξος τότε, ὥστε εἶναι ἀξία νὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ.

Ἐνῶ ὁ Θεός Βισχνοῦ ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ῥαμᾶ, ἐβασίλευεν ἐπὶ τινος μέρους τοῦ τόπου ἐκείνου, εἶχε λάβει διὰ γυναῖκα μίαν ἡγεμονίδα ὀνομαζομένην ΣΙΤΑΝ, ὠραιότεραν τοῦ ἡλίου· ἀλλὰ γίγας τις ὀνόματι Λάγκας, παρατηρήσας αὐτὴν μίαν ἡμέραν ἐνῶ περιεπάτει μόνη εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, τὴν ἀνήρπασε, καὶ διασχίσας τὴν θάλασσαν, τὴν μετέφερεν εἰς τὸν τόπον του, ὅπου ὁ Ῥαμᾶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν καταδιώξῃ.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνδρεῖος οὗτος ἡγεμὼν, μὴ ἔχων ἱκανὸν στρατὸν διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τόσον μακρυνὸν ταξίδιον, ἀπεφάσισε νὰ κάμη συμμαχίαν μὲ τὸν βασιλέα τῶν πιθήκων, ὅστις παρευθὺς τοῦ ἐπεμψεν ἀπὸ τὰ ὄρη, ὅπου κατῴκει, ἀξιόλογον σῶμα στρατιωτῶν ἐκ τῶν ὑπηκόων του, ἀρχηγὸς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ ἐκ τοῦ ὠραιότερου εἶδους τῶν πιθήκων μέγας καὶ ἐπιτηδειότατος πολεμιστὴς Ἄνουμάν. Ὁ Ἄνουμάν οὗτος, ἐκτὸς τῶν χορῶν καὶ τῶν πηδημάτων, τὰ ὁποῖα κάμνουσιν οἱ ὁμοιοὶ του πιθήκοι, εἶχε καὶ ἄλλα πολλὰ μικρὰ προτερήματα· ἦτο δέ, ὡς λέγουσι, καὶ περί-

φημος μουσικός. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ στρατὸς ἄρκτων προσήλθε νὰ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸν Ῥαμᾶ, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτοὺς μετὰ χαρᾶς, ἐξεστράτευσε παρευθὺς μὲ τοὺς πολεμιστὰς τοῦ νέου τούτου εἵδους.

Ἄλλὰ διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ὁ Λάγκας εἶχε μεταφέρει τὴν βασιλίσσαν Σίταν, ἔπρεπε νὰ διαβῶσι μέγα μέρος τῆς θαλάσσης· ὁ δὲ Ῥαμᾶ μὴ ἔχων διόλου πλοῖα διὰ νὰ ἐπιβιάσῃ τὸν στρατόν του, ἤρχισε ν' ἀπελπίζεται. Τότε ὁ στρατηγὸς Ἄνουμάν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν του μὲ τὰς μακρὰς οὐράς, ἤρχισε νὰ κτίζῃ μίαν μεγάλην γέφυραν ἀπὸ βράχους, τοὺς ὁποίους οἱ πίθηκοι μετέφερον ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἄλλην, καὶ τὴν ἐτελείωσεν εἰς διάστημα ὀλιγίστων ἡμερῶν· διότι οἱ πίθηκοι, οἱ ὅποιοι εἶναι εὐκίνητότατοι, ὡς γνωρίζετε, ἐφάνησαν καὶ ἐπιτηδείοτατοι τεχνῆται. Ὁ Ῥαμᾶ, ὠφεληθεὶς ἐκ τῆς ἀνεπίστου ταύτης βοήθειας, διέβη παρευθὺς τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῆς ὠραίας ταύτης γεφύρας, καὶ προσθάσας τὸν δόλιον Λάγκαν, τὸν ἐφόνευσεν εἰς μίαν μάχην, καὶ ἀνεῦρε τὴν ἀδελφὴν του Σίταν, μετὰ τῆς ὁποίας παριστάνεται ἐνίοτε καλῆμενος ἐπὶ θρόνου περικυκλωμένου ὑπὸ πιθήκων. Δύναται τις ν' ἀναγνωρίσῃ μεταξὺ τῶν αὐλικῶν του, καὶ τὸν περίφημον Ἄνουμάν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἴνδοι ἀποδίδουσι τὴν ἐφεύρεσιν τῆς μουσικῆς.

Τὰ συμβάντα τοῦ Βισχνοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Κρίχνας, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιοθαύμαστα. Γεννηθεὶς ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας, ἐπροτίμα νὰ διέρχεται τὸν καιρὸν του ἐν τῷ μέσῳ ποιμένων καὶ ποιμενίδων, τοὺς ὁποίους ἐβαλλε νὰ χορεύωσιν, ἐνῶ αὐτὸς ἔπαιζε τὸν αὐλόν, τοῦ ὁποίου οἱ ἤχοι ἦσαν τόσον μελωδικοί, ὥστε προσεῖλκυε πλησίον του τὰ ἀγριώτερα θηρία. Ἄλλὰ δὲν περιωρίζετο μόνον

εἰς τὴν διασκέδασιν ταύτην, διότι ἄλλοτε μὲν ἐσήκωνε μὲ τὸν ἓνα μόνον δάκτυλον ὄρη, ἄλλοτε δὲ ἐφόνευε τέρατα παντοειδῆ, καὶ ἄλλοτε ἐχόρευεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκορπίων.

Ὅτε δὲ ὁ Κρίχνας ἐφθασεν εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἤρχισε νὰ περιέρχεται τὸν κόσμον διὰ νὰ φονεύῃ πολλοὺς γίγαντας πολυκεφάλους, καὶ ἄλλους τυράννους, οἱ ὅποιοι κατερῆμνον τὴν γῆν· συγχρόνως δὲ ἐδίδασκε τοὺς λαοὺς νὰ ἦναι φρόνιμοι διὰ νὰ γίνωσιν εὐτυχεῖς.

Ἐπὶ τέλους, ὅτε ὁ Βισχνοῦ ἐνόμισεν, ὅτι δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ κάμῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν κατέβη πλέον, εἰμὴ μίαν μόνην φοράν ὑπὸ τὴν μορφήν ἐνὸς ἐναρέτου καὶ σοφοῦ ἀνθρώπου, ὀνομαζομένου Β ο Ὑ δ α, διὰ νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς λαοὺς τῶν Ἰνδιῶν τὰς τελετὰς τῆς θρησκείας τῶν βραχμάνων, ἢ τῶν ἱερέων τοῦ Βράχμα, εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιέρωσε τὸν λωτόν, δηλαδὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο φυτόν, ὅπου ἐκάθησεν ὁ θεὸς οὗτος πρὸ τῆς δημιουργίας.

Οἱ Ἴνδοι εἶναι βέβαιοι, ὅτι ὁ Βισχνοῦ δὲν θέλει ἐμφανισθῆ πλέον εἰς τὴν γῆν παρὰ εἰς τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου· ἀλλὰ τότε θὰ μεταμορφωθῇ εἰς ἵππον περωτῶν λευκότερον τῆς χιόνος, καὶ ἔχοντα τὸν ἓνα πόδα ὑπεράνω τῆς γῆνιου σφαίρας. Ὅταν δὲ θέσῃ τὸν πόδα τοῦτον ἐπ' αὐτῆς, οἱ κακοὶ θέλουσι κρημνισθῆ εἰς τὸν ἄδην, καὶ ἡ γῆ θέλει γίνεαι κονιορτός. Μέχρι δὲ τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης στιγμῆς, ὁ Βισχνοῦ ὑποτίθεται, ὅτι κοιμᾶται ἡσύχως ἐντὸς τῆς γαλακτώδους θαλάσσης ἐπάνω εἰς πεντακέφαλον ὄφιν, ὁ ὁποῖος τὴν τελευταίαν ἡμέραν θὰ ἐξεμέσῃ χειμάρρους φλογῶν καὶ θὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ πλάσματα.

Περὶ δὲ τοῦ θεοῦ Σίβα, τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ Τρι-

μούρτη, οὐδὲν ἄλλο ἔχω νὰ σᾶς εἶπω, εἰμὴ μόνον, ὅτι αὐτός, μεταμορφούμενος εἰς τέρατα, εἰς γίγαντας καὶ εἰς βασιλεῖς κακοῦς, ὑπῆρχεν ἀενάως ὁ ἐχθρός, τὸν ὁποῖον ὁ ἀγαθὸς Βισχνοῦ κατέστρεψε.

Δὲν ἤξεύρω, ἂν αἱ παράδοξοι αὐταὶ διηγήσεις σᾶς ἐκίνησαν τὴν περιέργειαν, ἀλλὰ σᾶς προτρέπω νὰ τὰς μελετήσητε προσεκτικῶς, διότι ὅλη σχεδὸν ἡ μυθολογία ἀπὸ τὰς Ἰνδίας κατάγεται, καθὼς θὰ ἴδῃτε εἰς τὸ ἐξῆς.

Η ΤΙΜΗ ΩΣ ΕΝΕΧΥΡΟΝ.

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἔζη ποτὲ ράπτῃς τις ἑκατοντούτης σχεδὸν τὴν ἡλικίαν. Ὁ γέρον οὗτος εἶχε δώδεκα υἱούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι στρατιῶται. Ἐπιστρέψαντες δὲ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, εὔρον τὸν γεννήτορά των παράλυτον, ἀπροστάτευτον καὶ ἄνευ ἄρτου. «Χωρὶς ἄρτον! ἀνέ-»
 «κραξεν ὁ νεώτερος ὄλων. . . χωρὶς ἄρτον! ἄνθρωπος»
 «ὁ ὁποῖος ἔδωκεν εἰς τὴν πατρίδα του δώδεκα ὑπερασπι-»
 «στάς· τοῦτο εἶναι ἀδίκον, καὶ πρέπει νὰ θεραπευθῇ.» Αἱ!
 καὶ πῶς; ἀπεκρίθησαν οἱ λοιποὶ ἀδελφοὶ του.—Εὐκολώτατα· Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ ΔΑΝΕΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙ ΕΝΕΧΥΡΟΙΣ;
 —Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν κάτι τι διὰ νὰ βάλωμεν ἐνέχυρον.—Ἰδοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τί προτείνω νὰ κάμωμεν· ὁ πατήρ ἡμῶν μετέρχεται πρὸ ἐξήκοντα ἤδη ἐτῶν τὸν ράπτῃν, καὶ ἐκ τῆς πενίας ἀποθνήσκει τῆς πείνης, τὸ ὁποῖον εἶναι δεῖγμα τῆς ἄκρας τιμιότητός του. Ἡμεῖς δέ, οἱ υἱοὶ του, ὑπηρετήσαμεν τὴν πατρίδα ἀδιάφοροι, καὶ ἡ ὑπόληψις ἡμῶν δεν ἐδυσσημίση ποτέ· λοιπὸν! ἂς θέσωμεν ὡς ἐνέχυρον τὴν τιμὴν μας· δὲν ἀμφιβάλλω ποτέ, ὅτι μὲ τοιοῦτον ἐνέχυρον δὲν θέλουσι μᾶς δανείσει πενήκοντα λίρας στερλίνας (1400 δραχ.)

Οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες ταῦτα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα· ἀλλ' ἐπὶ τέλους πεισθέντες ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ νεωτέρου αὐτῶν ἀδελφοῦ, συγκατένευσαν καὶ συνέταξαν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

« Δώδεκα στρατιῶται Ἕλληνοὶ, ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως καὶ τῆς πατρίδος, υἱοὶ δὲ ἐνὸς ῥάπτου ἑκατονταστοῦ σχεδὸν τὴν ἡλικίαν, παρακαλοῦσι τοὺς κυρίους διευθυντὰς τοῦ δανειστηρίου νὰ συνδράμωσι τὸν δυστυχῆ πατέρα των, δανείζοντας εἰς αὐτὸν πενήκοντα λίρας στερλίνας· δίδουσι δὲ εἰς ἐνέχυρον τὴν τιμὴν των, καὶ ὑπόσχονται νὰ ἀποδώσωσι τὰ χρήματα ταῦτα ἀκριβῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.»

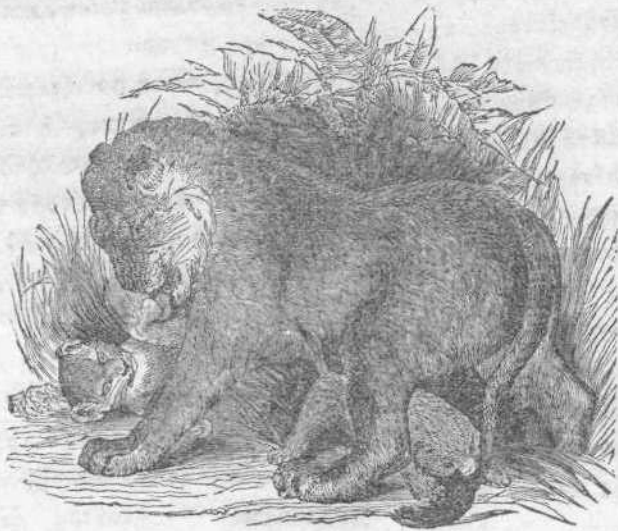
Τὸ γραμματίον τοῦτο ἐδόθη εἰς τὸ δανειστήριον καὶ τὰ ζητηθέντα χρήματα ἐστάλησαν παρευθὺς· μετὰ ταῦτα οἱ διευθυνταὶ ἐσχισαν τὸ γραμματίον, καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ φροντίζωσι περὶ τοῦ γέροντος κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Τοιοῦτοτρόπως ὁ γέρον διὰ τῆς βοήθειας ταύτης τόσο καλῶς διέθεσε τὰ πράγματά του, ὥστε μετὰ θάνατον ἀφῆκεν εἰς τοὺς υἱούς του περιουσίαν διὰ νὰ ζῶσιν ἐντίμως.

Ἡ ἐνάρετος αὐτῆ πράξις περιποιεῖ τιμὴν καὶ εἰς τὸ υἱικὸν σέβας τῶν τέκνων τοῦ γέροντος ράπτου, καὶ εἰς τοὺς διευθυντὰς τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος.

ΠΕΡΙ ΛΕΟΝΤΟΣ.

Ἡ γάτα, ὁ λέων, ἡ τίγρις, ὁ πάνθηρ, ἡ λεοπάρδαλις καὶ ἄλλα τινὰ θηρία ἀνάγονται εἰς τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν ὀνομαζομένην τῶν Αἰλουροειδῶν. Αἰλουρος δὲ ὀνομάζεται ὁ εἰς τὰ δάση εὐρισκόμενος ἄγριος γάτος, καὶ ὁ Λέων δὲ εἶναι ἄλλο εἰμὴ μέγιστος Αἰλουρος.

Ὁ λέων κατάγεται ἐκ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας διὰ τὴν ἰσχύον καὶ ἀφοβίαν του ὠνομάσθη ἀφ' ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν βασιλεὺς τῶν τετραπόδων. Πρὸ πολλῶν αἰῶνων δὲν ὑπάρχουσι πλέον λέοντες ἐν Εὐρώπῃ· εἰς δὲ τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Αὐστραλίαν δὲν ἐφάνησαν ποτέ. Ὁ λέων δύναται νὰ φθάσῃ εἰς μῆκος πλέον τῶν δύο μέτρων, μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς οὐρᾶς, τῆς ὁποίας τὸ μῆκος εἶναι ἴσον μὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ. Ἡ οὐρὰ δὲ αὕτη ἀπολήγει εἰς φούντωμα τριχῶν μελαγχροινῶν καὶ εἶναι δυνατωτάτη.

Οὐδὲν ζῶον ἔχει καταπλητικωτέραν αὐτοῦ στάσιν· ὄψιν δὲ γαλήνιον καὶ ὑπερήφνον, ὅταν δὲν παροξύνεται, φοβερὰν δέ, ὅταν κεντᾶται ὑπὸ τοῦ θυμοῦ.

Ἡ μεγάλη κεφαλὴ του σκιαζεται μὲ δασεῖαν χαίτην, μᾶλλον βαθυτέραν κατὰ τὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ λοιπὸν τοῦ δέρματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ξανθοκίτρινον. Ἡ γλῶσσά του εἶ-

ναι τραχεῖα, οἱ δὲ ὄνυχές του ἰσχυρώτατοι, γαμφοὶ καὶ κινητοὶ ὡς οἱ τῆς γάτας· διότι οἱ γαμφοὶ οὗτοι ὄνυχες ἀνορθοῦνται πρὸς τὰ ἄνω, ὅταν περιπατῇ τὸ ζῶον, διὰ νὰ μὴ ἀμβλύνηται ἡ ὀξύτης αὐτῶν τριβομένων ἐπὶ τῶν πετρῶν. Ὅταν δὲ θυμωθῇ ὁ λέων καὶ θέλει νὰ ξεσχίσῃ τὴν λειάν του, τότε εὐθύνονται καὶ στερεοῦνται οἱ ὄνυχες εἰς τὰς κλειδώσεις των ὀξύτατοι. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του παρουσιάζονται ἐν σχίσμα κατακάθετον λάμπουσιν εἰς τὴν σκιάν ὡς φλόγες· ὁ ἡχηρὸς βρυχηθμὸς του μακρύτατα διαδιδόμενος ἐνσπείρει τρόμον καὶ φρίκην καὶ εἰς τοῦ ἀνδρειοτέρου τὴν καρδίαν.

Ὁ λέων δὲν τρέχει ὡς ὁ σκύλος, ἀλλὰ βαδίζει μὲ εὐλύγιστον βῆμα καὶ ἐλαφρὸν ὡς τὸ τῆς γάτας, ἡ πηδᾶ πηδημάτα πέντε ἢ ἕξ μέτρων ἕκαστον. Σπανίως διώκει τὴν λειάν του· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ στήνει τὴν ἐνεδράν του εἰς πηγὴν τινα, καὶ ὅταν καμμία δορκάς, ἡ βοῦς ἢ ἄλλο τι ζῶον πλησιάσῃ ἐκεῖ διὰ νὰ πῖν ὕδωρ, ἐφορμᾷ κατ' αὐτοῦ ὡς κεραυνὸς καὶ τὸ κατακερματίζει.

Ὁ θυμὸς ἢ ἡ πείνα τοῦ λέοντος ἐμφαίνεται ἀπὸ τὰς κινήσεις τῆς χαίτης του καὶ τὰ κτυπήματα τῆς οὐρᾶς του· τότε δὲ ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀδιστακτως· ὁ κρότος τῶν πυροβόλων, ἀντὶ νὰ τὸν τρομάξῃ, τὸν παροξύνει.

Ἡ δὲ λέαινα εἶναι πολὺ μικροτέρα τοῦ λέοντος, δὲν ἔχει χαίτην, ὡς ὁ λέων, καὶ εἶναι ὀλιγώτερον ὑπομονητικὴ καὶ περισσότερον ἀγρία κατὰ τὸν χαρακτήρα, καὶ μάλιστα, ὅταν γεννήσῃ. Οἱ λεοντιδεῖς, ὄντες ἡλικίας ὀλίγων ἐβδομάδων, ἔχουσιν ἀνάστημα μικρῶν σκύλων, εἶναι εὐμορφοί, ἀθλαβεῖς καὶ φιλοπαίγμονες ὡς τὰ γατῖα.

Περὶ τῆς γενναιότητος καὶ μεγαλοφυχίας τοῦ θηρίου τούτου πολλὰ παράδοξα συμβεβηκότα λέγονται. Παρα-

λείπόντες ν' αναφέρωμεν δύο τοιαῦτα, τὰ ὅποια ἐν ἐκτάσει περιγράφονται ἐν τῇ ἠθικῇ ἡμῶν συλλογῇ, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἡθικὴ ἐν τῷ Βίῳ, περιοριζόμεθα εἰς τὸ ἐξῆς μόνον.

Μία λέαινα συγκατοικοῦσα πολὺν καιρὸν μὲ ἐν κυνάριον εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸ 1733, τόσον στενωῶς ἐφιλιώθη μετ' αὐτοῦ, ὥστε κατήντησε νὰ μὴ τρώγῃ, ἐὰν τὸ κυνάριον δὲν ἐχόρταινε πρῶτον. Ἐτυχε δὲ νὰ μεταθέσωσιν αὐτὸ διὰ τινὰ καιρὸν ἀπὸ τὸ ἐνδιαίτημα ἐκεῖνο, καὶ ἐνῶ μίαν τῶν ἡμερῶν οἱ φύλακες κατεγίνοντο νὰ καθαρίσωσι τὸ δωμάτιον αὐτό, τὸ κυνάριον ἔκαμε τρόπον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν παλαιὰν κατοικίαν, καὶ ἔτρεξεν ὡς πρότερον νὰ παίξῃ μὲ τὴν λέαιναν. Ἄλλ' αὐτὴ ἔκαμεν ἐν αἰφνῆδιον πῆδημα, καὶ ἀρπάσασα αὐτὸ μὲ τοὺς τρομεροὺς ὀδόντας τῆς ἐφάνη, ὅτι ἐμελλε νὰ τὸ κατασπαράξῃ. Συνελθοῦσα ὁμῶς εἰς ἑαυτὴν καὶ ἀναλαβοῦσα τὴν προτέραν πρὸς αὐτὸ ἀγαθότητά της, ἔφερε τὸ ταλαίπωρον ζῶον μέχρι τῆς θύρας, ὁπόθεν ἐξῆλθεν, ἀβλαβές.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ.

Ὁ Σαλαδῖνος ὑπῆρξε τόσον μέγας καὶ ἀνδρεῖος ἀνὴρ, ὥστε ἡ ἰκανότης του τὸν ἀνύψωσεν ὄχι μόνον εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Σουλτάνου τῆς Βαβυλωνος, ἀλλὰ καὶ ἐκέρδισε πολλὰς καὶ λαμπρὰς μάχας κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν Σαρακινῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἡγεμῶν οὗτος εἶχε συχνοὺς πολέμους, καὶ ἦτο φύσει μεγαλοπρεπῆς καὶ μεγαλόδωρος, ἐξήντησε τοὺς θησαυροὺς του. Ὅτε δὲ ἐμελλε νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐκ νέου τοῦ ἐχρειάσθησαν ἰκανὰ χρήματα· μὴ ἠξεύρων δὲ πόθεν νὰ προμηθευθῇ ταῦτα, διότι ὁ καιρὸς τὸν ἐβίαζεν, ἐνθυμήθη, ὅτι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπῆρχεν Ἰουδαῖός τις ὀνομαζόμενος Μελχισεδέκ, ὅστις ἐδάνειζε μὲ

ὑπέρογκον τόκον. Ἐπ' αὐτοῦ λοιπὸν ἀφιέρωσε τὰς ἐλπίδας του διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀμνηχανίαν, καὶ ἐπρόκειτο τώρα μόνον νὰ ἀποφασίσῃ ὁ Ἰουδαῖος περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης· ἀλλ' αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη δυσκολία· διότι ὁ μὲν Ἰουδαῖος ἐκεῖνος ἦτο ὁ μᾶλλον φιλοκερδῆς καὶ φιλάργυρος τοῦ καιροῦ του, ὁ δὲ Σαλαδῖνος δὲν ἤθελε νὰ μεταχειρισθῇ φανεράν βίαν. Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ὁμῶς στενοχωρηθεὶς, καὶ προβλέπων, ὅτι ὁ Μελχισεδέκ δὲν ἤθελε δώσει θεληματικῶς τὰ χρήματα, ὅσων εἶχεν ἀνάγκην, ἐσκέφθη εὐλογον τρόπον, κατὰ τὸ φαινόμενον, διὰ νὰ τὸν βιάσῃ εἰς τὸ ζήτημά του. Ὅθεν τὸν ἐμήνυσεν εἰς τὸ παλάτιόν του, τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, τὸν ἐκάθισε πλησίον του, καὶ τοῦ ἐλάλησεν οὕτως· «Μελχισεδέκ, ἀπὸ πολλοὺς ἤκουσα περὶ τῆς φρονήσεως, τῆς παιδείας καὶ τῆς εἰς τὰ θεῖα δεινότητός σου· θέλω λοιπὸν νὰ μάθω ἀπὸ σέ, ποῖα ἐκ τῶν τριῶν θρησκειῶν, δηλαδὴ ἡ Ἰουδαϊκὴ, ἡ Μωσαμεθανικὴ ἢ ἡ Χριστιανικὴ εἶναι ἡ καλλιτέρα καὶ ἡ ἀληθεστέρα;»

Ὁ Ἰουδαῖος ὅστις ἦτο ἐπίσης φρόνιμος καὶ ἀγχίνους ἐνόησεν, ὅτι ὁ σουλτάνος τοῦ ἔστησε παγίδα τινά, καὶ ἤθελε συλληφθῇ ἐξ ἄπαντος, ἐὰν ἐφαίνετο, ὅτι ἐπροτίμα τὴν μίαν ἐκ τῶν τριῶν θρησκειῶν. Εὐτυχῶς δὲν ἐταράχθη ἐκ τῆς ἐρωτήσεως ἐκείνης, καὶ μὲ ἰκανὴν ἀγχινοῖαν ἀπεκρίθη εἰς τὸν σουλτάνον· «Μεγαλειότατε, ἡ ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν κατεδέχθητε νὰ μοῦ κάμητε εἶναι ὡραία καὶ σπουδαιότατη· ἀλλὰ διὰ ν' ἀποκριθῶ καταλλήλως, συγχωρήσατέ μοι ν' ἀρχίσω ἀπὸ μικρὰν τινὰ διήγησιν.

«Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι πολλάκις ἤκουσα, ὅτι εἰς κάποιον τόπον ἀνθρωπός τις πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς εἶχεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πολυτίμων κοσμημάτων, ἐν δακτυλίδιον κάλλους καὶ ἀξίας ἀνεκτιμήτου. Ὁ ἀνθρωπὸς θέλων νὰ δώσῃ μεγαλει-

ΟΙ ΚΙΡΚΑΣΙΟΙ.

Πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ῥωσσίας καὶ παρὰ τὴν Περσίαν ἐξαπλοῦται, ὡς γνωρίζετε ἐκ τῆς γεωγραφίας, ὧ φίλοι παῖδες, τὸ ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον ὄρος Καύκασος. Πολλοὶ μικροὶ λαοὶ κατοικοῦσι τὸ ὄρος τοῦτο, ἐξ ὧν οἱ ὀνομαστότεροι εἶναι οἱ Κιρκάσιοι ἢ κοινῶς Ῥσερτσέζοι, συμποσοῦμενοι εἰς 230,000. Κατοικοῦσι πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τοῦ Καυκάσου καὶ εἰς τὰς πλησίον ἐκεῖ πεδιάδας, ὀνομαζομένας ἢ μεγάλη καὶ μικρὰ Καβάρδα, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Καβάν. Ἦσαν ἄλλοτε ἐξηπλωμένοι βορειότερα, ἀλλ' ἢ Ῥωσσία, μὲ τὴν ὁποίαν ἔχουσι συχνοὺς πολέμους, τοὺς περιώρισεν ἕως εἰς τὰ ῥηθέντα μέρη. Οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν ζῶσι μεῖξοδα τῶν εὐγενῶν, ἐνῶ οὗτοι καταλίβουσι τοὺς δούλους των. Οἱ δούλοι, τοὺς ὁποίους πωλοῦσιν εἰς τοὺς Τούρκους δὲν εἶναι συμπατριῶταί των, καθὼς κοινῶς πιστεύεται, ἀλλ' αἰχμάλωτοι συλλαμβανόμενοι ἐν καιρῷ πολέμου καὶ εἰς τὰς ληστρικὰς ἐκδρομάς των, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι πολὺ ἐκδοτοί, καὶ πολλὰ ἐπικίνδυνοι ὡς λησταί· ἢ φιλοξενεῖα των ὁμῶς εἶναι ἱερά, καὶ δύναται τις νὰ ταξειδεύῃ ἀσφαλέστατα, ὅταν προστατεύηται ἀπ' αὐτούς.

Οἱ Κιρκάσιοι εἶναι φυλὴ ὠραία· ἔχουσιν ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν, ἀλλ' εἶναι ἐνεργητικώτατοι καὶ ῥωμαλαῖοι. Αἱ οἰκίαι των εἶναι τρόπον τινὰ ὑπόγειοι μετ' ὀρύματα κατεσκευασμένα ἀπὸ χῶμα καὶ ἄμμον, τόσον στερεῶς, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ διαπεράσῃ ἢ βροχὴ. Ὅταν ἦναι καλοκαιρία, στρώνουσιν ἐκεῖ τράπεζαν καὶ ὑποδέχονται τοὺς φίλους των. Ἐκεῖ ἐπάνω ἐπίσης ξηραίνουσι τὸν σῖτον καὶ τοὺς καρπούς των. Μία μεγάλη καπνοδόχη ἀνοιγμένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δώματος, εὐκολύνει αὐτοὺς νὰ συνδιαλέγωνται μετὰ τῶν γειτόνων των, καὶ φωτίζει τὸ ἐσωτε-

ρικὸν τῆς οἰκίας. Δὲν ἔχουσιν ὑαλία εἰς τὰ παράθυρά των, ἀλλὰ τετραγώνους τρύπας, τὰς ὁποίας σφαλῶσι τὴν νύκτα διὰ σανίδων. Ἐπιπλα πολλὰ δὲν ἔχουσιν, ἀλλ' εἰς τοὺς τοίχους ὀλόγυρα κρέμανται ἀσπίδες, πανοπλῖαι καὶ διάφορα ἄλλα ὄπλα.

Οἱ Κιρκάσιοι ἔχουσι πολλὰ παράδοξον τρόπον εἰς τὸ νὰ καταστρέφωσι καὶ τὰ μεγαλείτερα δένδρα, τὰ ὁποῖα, ἐὰν ἤθελον διὰ τοῦ πελέκεως νὰ κόψωσιν, ἔπρεπε νὰ χρειασθῶσι πολὺν κχιρόν. Κατ' ἀρχὰς χαράσσουσιν ἐλόγυρα τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου, καὶ διὰ τῆς ἐγκοπῆς ταύτης, παύει ἢ κυκλοφορία τοῦ χυμοῦ, καὶ τοιοῦτοτρόπως καταστρέφουσι τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς ζωῆς τοῦ δένδρου. Ὅταν δὲ τοῦτο γίνῃ, οἱ καρποὶ καὶ οἱ κλάδοι ταχέως καταπίπτουσι, καὶ τότε εὐκόλως τὸ κόπτουσιν. Ἡ δὲ θρησκεία των εἶναι παράδοξον μίγμα Μωαμεθανισμοῦ καὶ εἰδωλολατρείας.

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

Μεταξὺ τοῦ σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχεν ἀνάψει ποτὲ μακρὸς καὶ σκληρὸς πόλεμος, ἐνεκα τῶν συμφορῶν τοῦ ὁποίου καὶ οἱ δύο μονάρχαι ἀπεφάσισαν νὰ κλείσωσιν εἰρήνην. Διὰ νὰ συνδεθῶσι δὲ στενώτερον, ὁ μὲν σουλτάνος τῆς Αἰγύπτου ἔδωκε τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ δὲ θυγάτηρ τούτου προσδιωρίσθη διὰ τὸν υἱὸν τοῦ σουλτάνου· οἱ δύο κυριάρχαι λοιπὸν ἐνεκα τῆς αἰμομιξίας ταύτης εἶχον συγνήν ἀνταπόκρισιν, καὶ κανεῖς ἐξ αὐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ σπουδαίαν ὑπόθεσιν χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τὸν ἕτερον.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ σουλτάνος ἔγραψεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ταῦτα· «Ὁ πατὴρ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἄλλο πρᾶγ-

μα ἀγαπητότερον εἰς ἑαυτὸν παρά τὰ τέκνα του, διὰ τῶν ὁποίων ζῆ πάλιν καὶ μετὰ θάνατον· καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ φροντίζη παρά πολὺ νὰ τὰ προφυλάττη ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς δυστυχίας. "Ὅθεν ἐσύναξα πολλὰ πλοῦτη διὰ τὸν υἱόν μου· διατί δὲν ἀκολουθεῖς τὸ παράδειγμά μου, καὶ δὲν βάλλεις εἰς τὸν νοῦν σου εἰς ποίαν ὑψηλὴν περιωπὴν θέλει τεθῆ ὁ υἱός σου μετὰ τὸν θάνατόν σου ; »

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἀπήντησεν ὡς ἔζης· « Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ θέσῃ τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου· ἡ ἀσωτεία δύναται νὰ τὰ διασκορπίσῃ, καὶ ἡ δυστυχία δύναται νὰ τ' ἀφαιρέσῃ· ὁ υἱός μου θέλει εὔρει μετὰ τὸν θάνατόν μου κτήματα μᾶλλον διερκῆ καὶ σταθερά. Διότι ἐπλούτισα τὸ πνεῦμά του μετὰ τὰ ἀνεκτίμητα ἐκεῖνα δῶρα, τὰ ὅποια κανεὶς δὲν δύναται νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ, καὶ μὲ προτερήματα, τὰ ὅποια μορφώουσι τὴν καρδίαν καὶ στολιζουσι τὴν ψυχὴν. » Ὁ σουλτάνος τῆς Αἰγύπτου πεισθεὶς εἰς ταῦτα, ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἡ καλὴ ἀνατροφή εἶναι μᾶλλον ἀξία λόγου εἰς ἓνα πᾶν διὰ τὰ τέκνα του, πρὶν τὰ φθαρτὰ πλοῦτη.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκίρφαρον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Καθήκοντα πρὸς τὸν Θεὸν (συνέχεια). — 2. (Μυθολογία), αἱ μεταμορφώσεις τοῦ Βισχνου.— 3. Ἡ τιμὴ ὡς ἐνέχυρον — 4. Περὶ λέοντος μετὰ εἰκονογραφίας.— 5. Τὰ τρία δακτυλίδια.— 6. Οἱ Κιρκάσιοι.— 7. Ὁ ἀληθὴς πλοῦτος.